

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿Haurem tornat a l'època de les vagues magres?

Any II - Núm. 35

Barcelona, 16 de febrer de 1932

Preu: 20 cèntims

Malgrat l'abrandament inicial, el Congrés de l'Esquerra ha hagut de suspendre's a causa del fred

La notícia no estranyarà a ningú, oi més després que els diaris de diumenge ja ho varen publicar, o sigui, que el Primer Congrés Nacional del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya havia canviat el lloc de les deliberacions per culpa del fred.

Sí; fou a causa de l'esmentat fred que els congressistes abandonaren, primer, el Palau de Projectes per anar-se'n al Centre de Dependents, i més tard, el Centre de Dependents, per anar-se'n a caseta, a la vorra del foc.

Diguem de seguida que no era el fred com a tal, el fred en sí, el fred a seques, el que produí la irrevocable decisió, sinó les seves conseqüències. I en dir conseqüències, no ens referim a refredats, gripes, catarros, pulmonies i altres dolències pròpies de les baixes temperatures. No. El fred influa d'una manera decisiva, intolerable en l'oratória del Congrés. I no pas precisament, tampoc, en les idees que an-

maven aquesta oratòria, perquè és molt difícil d'influir una cosa inexistent. No. Els estralls del fred afectaven directament l'expressió dels discursos.

Fou amb un positiu esverament que els congressistes oïren el senyor Xirau Palau (A.), expressar-se així:

—Els que de-de-des-de les co-co-co-mi-missions hem tre-tre-ba-ba-llat com uns fi-fi-fidels ser-vi-vi-vi-dors de la cau-sau-sa de Ca-ca-ta-lu-lu-lu-nya...

El pobre Xirau (1) espetegava de dents com un damnat i no hi havia manera d'entendre'l. A més, en tota la sala no s'oïa altre soroll que el de les dents entrexocant-se. Aleshores, en mig d'una fredor general, va aixecar-se el senyor J. A. Trabal.

—Se-se-nyo-nyors — va començar —: no-no us pa-pa-parla-ré com a po-po-lític si no com a met-met-met...

—Met-ge! — corregí, amantent, el senyor Pujol i Font.

—Gra-gràcies! — féu en Trabal. I continuà: — Es com a met-met-ge que us dic que a-qui-qui-qui hi per-per-de-rem la sal-sal-sal...

—Salut! — corregí, novament, el senyor Pujol i Font.

—Gra-gràcies! La salut i les po-po-po-po-po...

—Pocques pessetes que tenim! — corregí, encara, el senyor Pujol i Font que, pel que es veu, ofereix, com certs animals, una especial resistència al fred.

—No! — féu en Trabal, indignat — No! Vull dir les po-po-ssi-bi-li-tats de fer fei-fei-fai, no fai!; feina ben fe-fe-ta.

Les coses no podien continuar d'aquella manera. Així va entendre-ho el senyor Lluhi i Vallescà el qual va aixecar-se d'una revolada i va dir, sense respirar i amb els seus mals modors habituals:

—Prou! Es suspenen les deliberacions! Si no, això semblaria, en lloc d'un Congrés d'Esquerra, un Congrés d'Angueres de Sojo.

(1) Palau.

Melcior Font, Mister Espanya

El poeta i secretari del Conseller d'Agricultura de la Generalitat, senyor Melcior Font, sempre galant amb les belleses i amb llurs famílies, va tenir la gentilesa de deixar el bitllet gratuït que té a nom seu al senyor Daniel, pare de l'aleshores Miss Catalunya i més tard Miss Espanya, perquè pogués anar i tornar de franc de Madrid.

En el viatge d'anada, tot vi marxar com una seda, i el senyor Daniel desembarcà a l'estació d'Atocha com si tal cosa. Però al retorn a Barcelona, el mestre Daniel havia passat a ésser ja una figura popular. La seva copiosa humanitat havia estat a bastament retratada en totes les publicacions gràfiques. Per això, el revisor del tren, bon llegidor de diaris, s'oposà amb una certa energia a acceptar que aquell senyor gros i somrient que seia al costat de Miss Espanya es digués, precisament, Melcior Font.

Així ho féu notar al mestre Daniel, i aquest hagué de fer mans i mànigues per a evitar que la guàrdia civil el diposés a la disposició del jutge de la primera estació.

No cal seguir contant la suite de les molèsties que aquest desagradable incident ha produït al pare de Miss Espanya i a en Melcior Font.

Es el que deia aquest: —Aquestes coses només es poden fer per un pare!

Molts dels que coneixien la història anterior han coincidit a apreciar que *El Dia Gràfic* i *Ahora*, que tanta mandanga d'autobombos i de propaganda han fet amb el concurs de bellesa, no havien de permetre que el pare de Miss Espanya hagués de viatjar com un *polisson* de zepelin.

El mestre Daniel també devia considerar-ho així, perquè abans de marxar a Madrid va anar a la redacció d'*El Dia Gràfic* per a veure quin era el criteri econòmic de l'empresa sobre les despeses del viatge.

Hi hagueren canvis d'impressions entre les altes personalitats de la Redacció i de l'Administració—sobretot de l'Administració—i, finalment, abandonada la solució del conflicte a la iniciativa particular del senyor Pich i Pon, aquest va dir, amb gest magnànim:

—I bé; que li donin cinc duros!

AL «CAMERINO» D'EN LERROUX

— Ja està don Lacandru? El públic s'impacientia.
— Que no els entrefé, l'Emilliano?
— No! No fa més que ficar els peus a la galleda.

El Sr. Pic i Pon l'únic culpable de la suspensió del discurs d'en Lerroux

Tanta expectació que havia despertat la reparació del primer espasa *Don Lacandru*, i ja ho han vist: tot plegat no ha estat res.

El senyor Lerroux, atenent els reiterats precs del Ministre de la Governació, accedí amablement a deixar la conferència per un altre dia i etc., etc.

Aquesta és la veritat oficial, la veritat que han dit tots els diaris, la veritat que s'han eregut tots els ciutadans de bona fe que no hi veuen més enllà del nas.

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

Notícies de Bata

El nostre corresponsal clandestí, Comte de Güell, ens les dona fresques i bones

En la impossibilitat d'enviar a Bata un enviat especial perquè ens donés informacions autèntiques, directes i al dia de la pelegrinació que hi fan els deportats de l'Alt Llobregat, o sigui de Múrcia i altres indrets de la nostra terra, a conseqüència de no haver apreciat a temps la utilitat en aquests casos d'un caixó de dinamita de 25 quilos o bé d'un parell de pistoles en bon estat, ens hem dirigit a l'illustre escriptor enciclopèdic, el senyor Fills de J. Espasa per veure si ens podria donar informació per als nostres lectors.

I en efecte, el nostre olfacte no ens havia enganyat. El senyor Fills de J. Espasa, que té muntat un magnífic servei de corresponsals enquadernat en pell i amb cantells daurats, no triga gaire, regirant la correspondència del dia, a lliurar-nos unes quantes cartes amb el segell de Bata-Guinea Espanola, pregant-nos que nosaltres mateixos les obríssim.

I ací tenen els nostres lectors, el resultat de la nostra informació, nostres, tant el resultat com els lectors, encara que la informació sigui de Bata i del senyor Fills de J. Espasa, que els seus diners li costa.

«Bata, 15. — Sr. Fills de J. Espasa. — Barcelona.

»Amb tot i la prohibició terminant del Governador Civil senyor Moles, he pogut embarcar, com havíem quedat, en el «Buenos Aires». No podent anar-hi ni de tripulant ni de passatger hi he anat de *polisón* que, com ja pot pensar, és molt més car. M'he deixat descobrir després de les Illes Canàries i no s'han pogut negar a portar-me amb ells. Aquesta segona part del viatge ha estat molt agradable; aquests xicots són molt amables, res d'aquelles feres de que s'havia parlat, i estan contentíssims amb els dos matalassets que jo els havia fet posar i amb la millora del ranxo. Una cosa, però, em té preocupat i és que no els poc acostumar a prendre te amb pastes a les cinc de la tarda. Duen que no fa per ells. Jo els dic que quan el comunis-

me llibertari hagi triomfat, bé haurem d'ésser tots iguals i bé hauran de prendre te amb pastes a les cinc de la tarda (o'clock) perquè si no, on aniríem a parar, Mare de Déu? Al caos!

»Ja vaig fer bé, ja, de no fer-me cap vestit d'hivern aquest any, i en això la crisi m'ha ajudat, perquè aquesta terra és més aviat calenta. Però li agrairia que em pagués a viat aquests informes perquè m'haig de fer roba d'estiu. De totes maneres és un país molt d'estar per casa i es pot anar perfectament amb bati. Els batins, però, van completament nusos, cosa que sembla un contrasentit, però ningú no s'hi fixa perquè ja hi estan acostumats. Clima saludable i menjar sa i abundant. Els missioners estan entusiasmat amb la remesa de deportats i en demanen més. Duen que ja comencaven de trobar insípida la conversió d'antropòfags.

»En cartes successives enviaré més detalls.

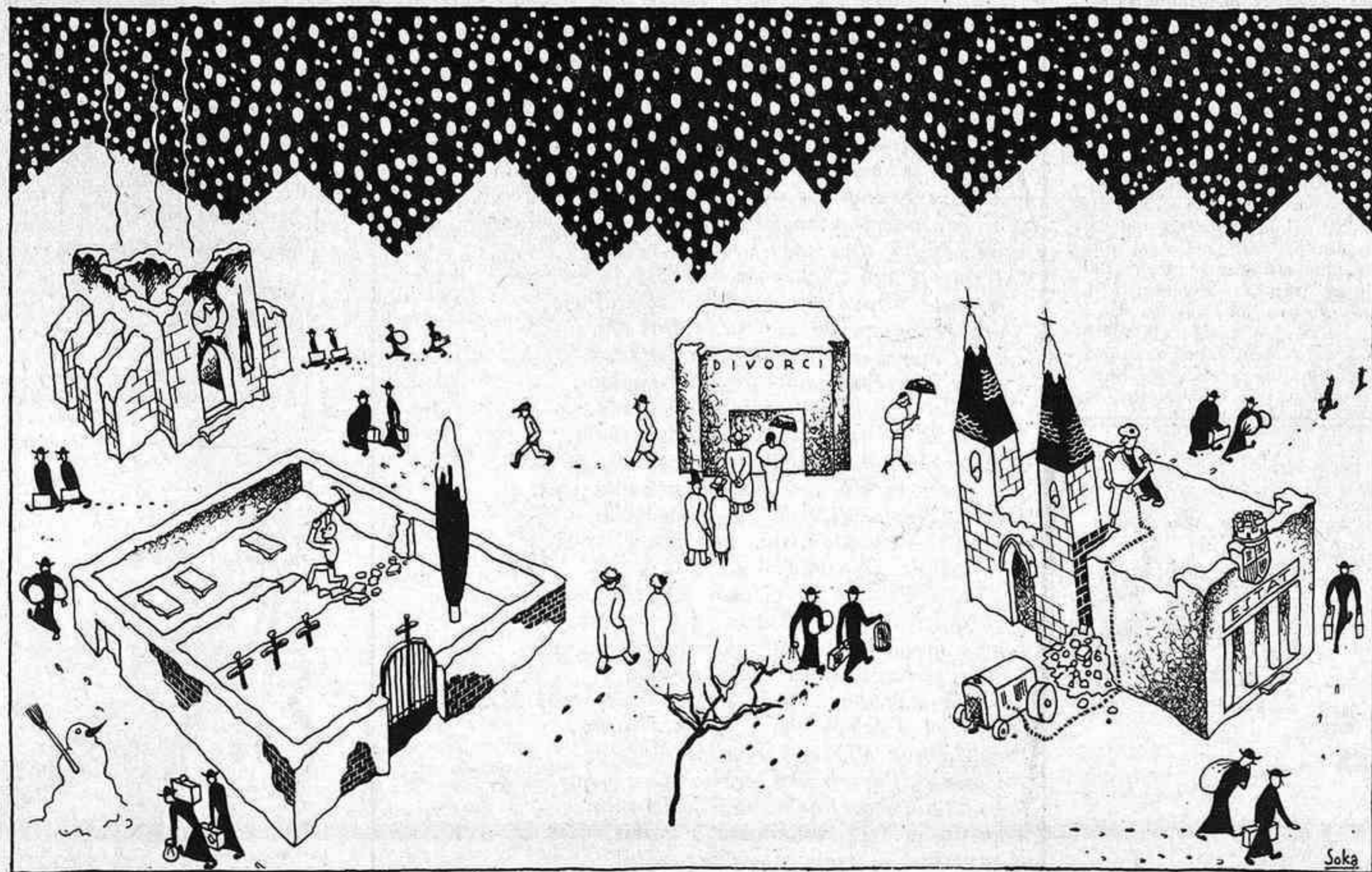
Joan, Comte de Güell.»

(Adaptació lliure a l'ortografia.)

«Bata, 14. — Señor Hijo de J. Espasa. — Barcelona. Muy Sr. mio: Hemos llegado y ya estamos aquí a Dios gracias. Esto es una mierda que estos individuos escuálidos y moralmente tristes del Gobierno de la República han creído que ya era bastante para los dignos obreros que luchan a brazo partido por las reivindicaciones de clase de la revolución social del comunismo libertario. Pero no se han salido con la suya el dignísimo señor Gobernador Civil de Barcelona, ese ente indigno y su único amo y señor el dignísimo señor Jefe Superior de Policía, síncro amo y señor de nuestra ciudad urdido de calumnias y tramando complots para desarmar el obrero consciente y sin trabajo. No, no se saldrán con la suya poniéndonos en los trópicos, porque sabremos saltar por encima de todos los trópicos que sea por altos que nos los pongan. Por de pronto proyectamos una excursión al Ecuador, que dicen que está a cuatro pasos. Y si la empresa sale bien, en combinación con un paro de veinticuatro horas que ha de tener lugar en toda España, entonces, ¡ay de los asesinos que no atreviéndose a matar cara a cara nos relegan al ostracismo! ¡orque dejaremos sus cuerpos pugnantes acribillados a bazos. No desfalezcáis un momento. Nosotros estamos bien de salud a Dios gracias. En Cadix recibimos el consuelo valiosísimo de recibir en nuestros brazos tres simpáticos compañeros. Perseverad en vuestra obra como nosotros perseveramos en la nuestra. ¡Viva la revolución social!

Por el Comité, El Comité.»

Com es pot veure, aquesta carta no anava precisament dirigida al senyor Fills de J. Espasa sinó a la C. N. T. El senyor Fills de J. Espasa té muntat, però un sistema tan perfecte d'informacions per confeccionar, corregir i augmentar el seu cèlebre diccionari, que tota correspondència que pugui tenir un caire informatiu passa per les seves oficines. El que hi ha però, ací, és que devia haver-hi una carta que donava dades tan precises com geogràfiques del territori i que es deu haver perdut en el profund anoninat de la C. N. T.

EL SENY POPULAR

«Any de neu, any de Déu.»

Llegiu a la pàg. 2: «La Lliga al Passeig de Gràcia.»

La culpa és del senyor Pic

(Ve de la pàg. 1)

ens ha fet un radical de tota la vida d'aquests que ara resulta que són radicals dissidents. Aquest bon senyor no més varem haver-lo de punxar una mica i es va engegar a la velocitat de vuitanta-sis paraules per minut.

—Arriba, home, arriba! Si que estariem bé. Potser si que es pensaven que badàvem.

—¿Qui són els que es pensaven que badaven?

—Aquests del sol que més calienta. Aquesta trepa de Godons i de Masos Bagans i de Sedons i de Pichs i Pons. S'ho pensen que ens deixarem trepitjar els nostres sagrats drets adquirits i interessos creats. Si que la pujarem dreta la parret!

—Així vol dir que tots s'han fet lerrouxistes...

—S'han tornat partidaris d'en Lerroux que no és el mateix. Però ah, que ho pagaran car. Ens venjarem, sí, ens venjarem.

—I com s'ho faran?

—Com ens ho farem? Miri, ja anàvem a començar ara. ¿Qui va que no sap perquè es va suspendre el discurs d'en Lerroux? No es cregui res del que han dit els diaris, perquè la bona veritat no l'ha explicada ningú. La vol saber?

—Sí que ens agradaria...

—Doncs prepari's: la culpa és tota d'en Pich i Pon i de ningú més que en Pich i Pon.

—Encara més?

—N'hi preparàvem una... Figuri's que de l'arxiu d'El Dia Gráfico vam poder distreure'n una magnífica fotografia, en la qual hi ha d'un tamany bastant aproximat al natural, en Pich i Pon i el senyor Alfons XIII, que fa bracet amb ell. D'aquesta fotografia en vam fer treure una ampliació d'un metre i mig d'alçada que de primer moment havíem pensat amagar-la sota una cortina de darrera mateix d'on s'havia d'asseure en Lerroux, al sopar del Ritz. I en el precís moment que en Pich i Pon s'hauria aixecat per parlar, la cortina s'hauria descorregut suau-

ment, i el que hauria succeït és difícil de preveure. Després, però ens hi vàrem repensar, i decidírem fer tantes còpies 9 per 12 d'aquest retrat, com comensals havien d'assistir al sopar, i n'hauríem posat una a sota de cada plat, de manera que després dels entreteniments, a mida que els cambrers haurien anat canviant els plats...

—Formidable. Però havent-se suspès el sopar...

—Es va suspendre perquè en Pich es va enterar de la que li preparàvem i cuità a tocar els ressorts fins que aconseguís que no es fes el discurs i no fent-se el discurs no es féu el sopar.

—Els va ben rebentar.

—I cal! Aquesta fotografia tindrà, encara, més difusió. De moment l'enviarem per correu a tots els que s'havien inscrit al banquet i és molt probable que a Madrid, el dia de la conferència, la reparteixin gratuïtament a tots els assistents. A més, la publicaran tots els diaris gràfics de tot el món, als quals l'enviarem amb una nota que poc més o menys dirà: «S'ha mort l'il·lustre polític espanyol senyor Pich i Pon, home d'una provada moralitat política, que era un dels amics més íntims i de més confiança que tenia l'ex-rei d'Espanya, el qual ha experimentat tan gran dolor que ha agafat la pedida i el seu estat de salut inspira seriosos temors als facultatius». Eh? ¿que n'hi sembla? I que no ens faci pujar la mosca al nas perquè si ens fa enfadar som capaços de fer-la publicar al propi. El Dia Gráfico amb la mateixa llegenda.

amb el cor a la mà.

«El Be Negre» és obsequiat amb un be negre

EL BALL DE L'ARCA DE NOE

Gràcies a la deferència dels dirigents de l'Arca de Noè, EL BE NEGRE ocupà un lloc d'honor, en representació de tota la premsa barcelonina, en el ball que la simpàtica associació d'animals organitzats celebrà dissabte al Teatre del Bosc.

No cal dir que el ball resultà brillantíssim. I com que no cal dir-ho, no ho diem.

LA DOBLE PERSONALITAT DEL SR. GRAU JASSANS

Els admiradors del jove i aprofitat diputat de l'Esquerra, senyor Grau Jassans, estan més que satisfets (¿com s'entén més! Molt més) de la brillantíssima intervenció de llur admirat i amic i correligionari a les Corts Constituents.

Posats a estar satisfets, tampoc no amaguen llur contentament pels no menys brillantíssims articles que el no menys repetit jove i diputat ha publicat darrerament a La Humanitat.

A dir veritat, els que haurien d'estar positivament còfols haurien d'ésser els admiradors (que també en té) d'en Lluís Capdevila, perquè és en Lluís Capdevila, i ningú més que en Lluís Capdevila, el que ha escrit el discurs i els articles del senyor Grau Jassans.

De totes maneres, el tres vegades esmentat Capdevila pot aconsolar-se fàcilment d'aquests èxits que no se li atribueixen. En el ram del teatre se n'hi han atribuïts tants dels quals era tap innocent com ara el senyor Grau Jassans!

L'HIVERN A BATA

Turisme d'actualitat

HOMENATGE ALS AGRESSORS DE MANUEL BRUNET

Arriba fins a nosaltres la notícia que alguns elements d'un partit polític català, que no és la Lliga, ni l'Acció Catalana, ni el Partit Radical, ni el B. O. C., ni el P. O. R. C., ni l'Extrema Esquerra Federal, es proposen donar un àpat d'homenatge als agressors de Manuel Brunet.

Aquesta notícia no té altre interès que el de no ésser falsa.

ELS BAIXISTES

Entre les nombroses baixes que aquests dies està rebent el Partit Catalista Republicà, per la seva actitud respecte l'article 26, cal lamentar la del senyor Josep Grau i Cases, que ha volgut castigar el partit del qual es separa, quedant-li a deure un any de quotes.

El partit, en vista dels nombrosos casos semblants a aquest pensa demanar auxili al Banc Internacional de Pagaments.

Després de donar les més expressives gràcies al nostre amic, tenim interès a fer remarcar que veuríem amb gust que el seu gest, volem dir, el seu exemple, no resultés estèril.

Diem això, perquè tots els amics i admiradors que hagin tingut o encara tinguin la remota i secreta intenció d'obse-

projectes. Poden comptar amb la seguretat que seran els benvinguts i que EL BE NEGRE és un animal agrait.

(1) No hem cregut prudent publicar el nom sencer del senyor R. Ll. Ara, que si ell ho desitja, ho farem amb molt de gust.

La Lliga al Passeig de Gràcia

Al temps de la sortida de la fulla, quan les noies caminen sospirant, des de la plaça de la Cucurulla premia vistes don Lluís Duran. Don Raimond Abadal dissimulava, en Rahola li deia amén Jesús, i en Ferran Agulló multiplicava tot remenant la cua com un llus. Era aquell temps tan tendre de les dretes, quan votàvem la Lliga per 'nà al cel, i uns quants senyors amb calçotets de vetes guardaven la moral i l'aranzel. Don Lluís, deferent amb les modistes, de dos pisets regatejava el preu, i anava a fer la guitza als lerrouxistes, i a corregir les proves de «La Veu». Era el bon temps de viure sense pena, perquè ens manaven amb criteri sa, i encara era a Manila en Pellicena i en Cambó anava sempre, amb en Llullà. Mes, ai!, s'han acabat aquells idíl·lis, de coca, escuradents i apagallums, des de que els Casabons, i que els Bausilis, i els Codolans i Gualdos gasten fums. S'han acabat les innocents taboies de don Raimond i don Lluís i els seus, d'ençà que uns quants Miquels Vidals Guardiols han posat una cara de tres déus. I calçats amb satànica peül·la, aquests pronois que tenen ràdio al pis, ara reneguen de la Cucurulla i del tracte modest de don Lluís. Llur intrigant concupiscent audàcia, ha tret la Lliga de les velles mans, i ara la porten al Passeig de Gràcia, que és igual que portar-la a fé els gegants. Es pensen ells que els ha tocat la rifa, perquè des del balcó podran badar, i veure ets industrials que fan el tija i les noies que parlen castellà. I en el Passeig de Gràcia tots els socis, es sentiran més tendres, més xirois, més monàrquics, més homes de negocis, més rodes i ventures i pronois, i més «Chade», i més «Suro» i «Bernat Metge»; però el dolcíssim don Lluís Duran veurà que allò li perjudica el fetge i que el Passeig de Gràcia li ve gran. I al temps de la caiguda de la fulla, en un recó es començarà a morir, enyorant la tranquil·la Cucurulla i les modistes del carrer del Pi.

EL SR. LLUHI CONTINUA EN EL MATEIX ESTAT

Amb motiu del Primer Congrés Nacional de l'Esquerra Republicana del Catalunya, el senyor Lluhi no ha volgut defraudar els seus correligionaris ni fer quedar malament EL BE NEGRE.

Es amb aquesta intenció que el jove i bru diputat per Barcelona digué en el seu discurs d'obertura del Congrés que el senyor Anguera de Sojo era això, allò i el de més enllà, i que, naturalment, era el principal i gairebé únic culpable de tot el que havia passat, passava i passaria d'aquí endavant.

El metge de capçalera del senyor Lluhi confia en que la idea fixa del seu client a propòsit del senyor Anguera de Sojo, no presenta, ara com ara, caràcters alarmants.

A BUENOS AIRES ESTAN D'ENHORABONA

Tal com diem en la secció de teatres, el senyor Francesc Madrid, el qual, per cert, acaba de donar llum amb tota felicitat el llibre Ocho meses y un dia en el Gobierno civil, se'n va a Amèrica.

Home d'una activitat tan provada com la del nostre amic, és de creure que no desaproveitarà l'ocasió que se li ofereix de fer un viatge de debò per a explotar-lo des d'un punt de vista literari i periodístic.

Les cròniques de viatge, que La Noche és molt capaç de publicar, aniran sota el títol general de Siguiendo la ruta del

Les festes de la República de treballadors

«Buenos Aires», o bé Tras las huellas (?) de Colón, títol que ha rebut el benèplacit emocionat del senyor Mariano Aguilar.

Un cop a l'Argentina, en Pac Madrid llançarà materialment al mercat una sèrie de llibres que s'anomenaran: Catorce dias y tres horas de navegación, Cuarenta y cinco años de primera juventud, Treinta y seis meses de abundancia, Noventa dias de desorientación, etc., etc.

Segons els nostres informes particulars, la notícia de la pròxima arribada d'en Francesc Madrid ha produït un cert efecte a Buenos Aires. Sembla que

PARA PROTESTAR DE LA INCLEMENCIA DEL TIEMPO QUEDA DECLARADA LA HUELGA GENERAL El Comité

Les activitats del Sr. Grau Jassans

El diputat Grau Jassans declarava l'altre dia a la Generalitat que a més de la interpellació que féu sobre la vida dels obrers a les mines de Sùria, en preparava una altra en la qual faria revelacions sensationals sobre l'administració de la Companyia. ***

Sembla que el diputat Grau Jassans podrà fer la seva anunciada interpellació perquè el càrrel de la sosa i potassa (Solway) que explota les mines de Sùria té decidit tancar-les perquè la sobreproducció perjudica els preus.

A Suïssa fan broma

Ens ha vingut a les mans un cartell que diu exactament:

«GRAND CASINO DU MONT-BLANCH. — Samedi, 16 Janvier 1932. Gala Espagnol. Au cours de la soirée: Grande Corrida avec mise à mort du redoutable taureau «Rueur». Torreador: «Morte la Vacca». Picadors: «Bromos», «Vacces», «Tangez». Chevaux: «De Boiss». —Veillée espagnole. La célèbre danseuse «Hispano» et son caballero «Suiza», dans leurs créations. — Distribution de sombreros, tambourins, castagnettes, etc. Prix aux traves-tis.»

Fins en Lluís Companys sembla que seria capaç d'adonar-se que sembla que es tracta d'una gran rifada.

LA BORSA LAVIDA

Table with 2 columns: Item name and Price/Value. Includes Discos Lerroux, Congressistes Esquerrans, Misses europees, etc.

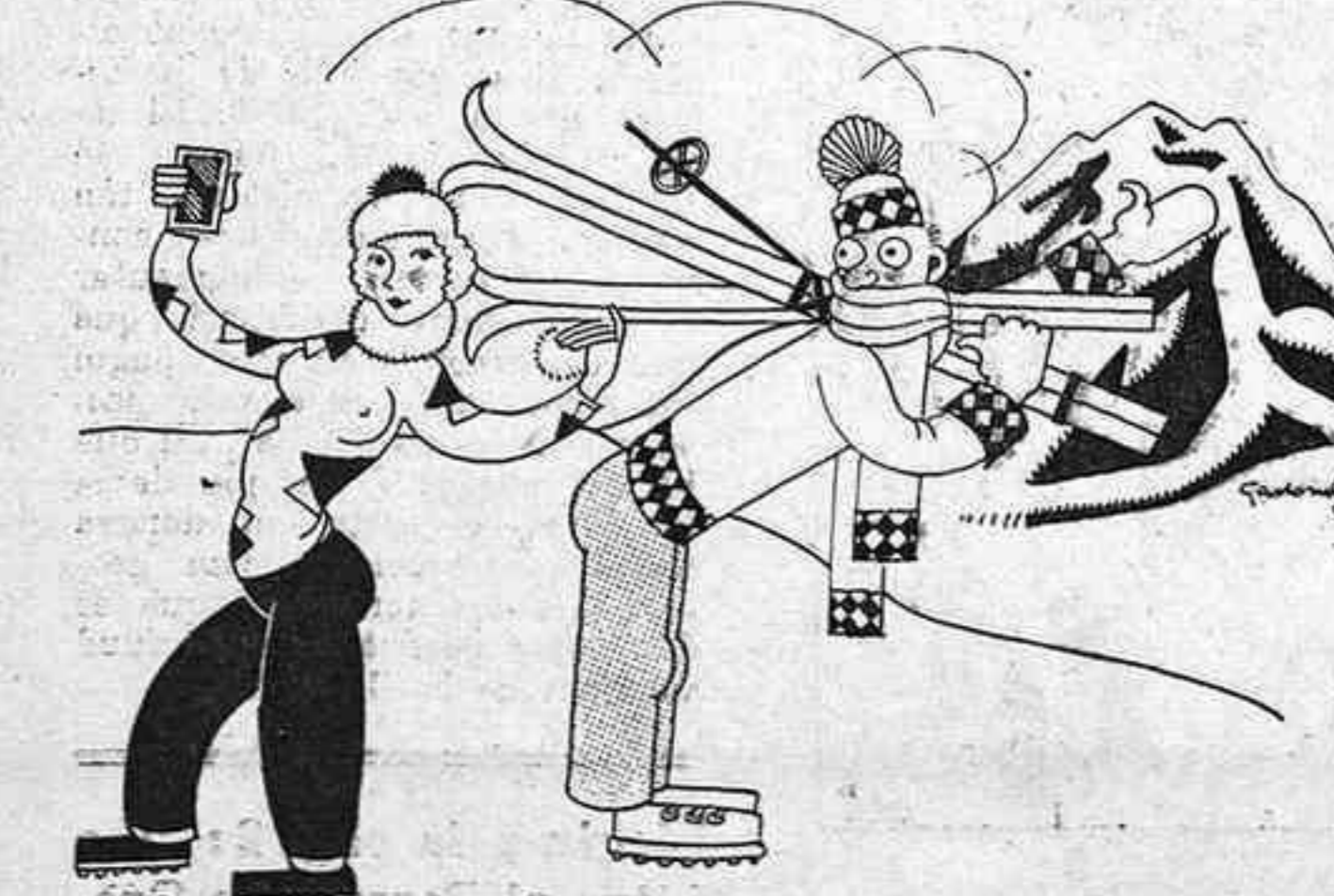
Els discos Lerroux no han pogut llançar-se al mercat per manca del tema que ha d'anar a l'altra cara del disc. Sembla que aviat cantarà el cor format per en Pich i Pon i P. U. P., i aleshores s'editarà. Les misses laiques han resultat dinamarquesses per un vot de majoria. La senyoreta Daniel, però, ens ha fet quedar més bé del que potser hauria quedat en Gassol. Les baixes d'Acció Catalana han estat molt benefactores per a la salut de tots els accionistes.

les autoritats argentines han pres les precaucions necessàries per a evitar un possible assalt al Govern civil de la capital.

Els que dilluns facin vaga els serà aplicada la Llei de Defensa de la República. El Governador

LA BROMETA DE CADA SETMANA —Hi haurà vaga? no hi haurà vaga? hi haurà vaga?...

NEU A BARCELONA —Afanya't, noia, abans la neu no es fongui!

ovelles esgarriades

Titols

De *La Humanitat*: «Les catàstrofes minaires.» Es veu que no es volen declarar en vaga ni a «tirs».

De *Diari Mercantil*: «Intent de terratrèmol.» Els autors es feren escàpols, que diria *La Veu*.

Versos

Sembla que dintre de poc *La Noche* sortirà escrita en vers. El dia de la neu en Marianus Aguilar s'esplaiava i feia un assaig en l'article de fons titulat, naturalment, «Nieve...». Deia:

Densa, suave, la nieve descien- (de) como debió descender el maná...

I segueix per l'estil, però sense vers.

Esdeveniment naturista

De *La Humanitat*, al seu «Butlletí del temps» després de la nevada:

«Per fi la ciutat ha aparegut nevada. (Ja era hora!)»

«Aquell cel d'anit a primeres hores, blanc, quiet, amenaçador, ja anunciava aquest esdeveniment naturista.»

No cal dir que tots els naturistes el celebraren atipant-se de neu i fent-hi l'avi fosc nusos de pèl a pèl.

Confusió comprensible

A *Las Noticias*, en donar compte de la vaga dels estudiants aparelladors de l'Escola Superior d'Agricultura, ofuscats el redactor pel seu subconscient, que amb això de l'aparallament li recordava l'arada ancestral, confonia l'arquitectura amb l'agricultura. Ah, Josep Ah Trabal, no s'hi val!

Deixebles de l'«Humanitat»

Si una prova manqués que *La Humanitat* és llegida per tot un rector d'humanitat, bastaria per a demostrar-ho el prospecte que reproduïm. Diu:

«SOCIETAT RECREATIVA

SBART MAGDA
Passatge Caralt
Santa Coloma de Gramanet

CARNAVAL 1932

Es fa avinent a tots els socis, amics i llurs familiars de la entitat **Sbart Magda**:

Que queden invitats als propers balls de disfresses qu'es faran com inauguració de la espaiosa sala de espectacles.

Fent donatius de valiosos premis a les màscaras i mascarons. Celebrantse dits balls els dies 6 i 13 amb la sigüent distribució

1.ª Ball «Pupurri» dia 6 Febrer
2.ª Ball «Apache» dia 13 Febrer
Amenitzats per el quintet «Roberts»

Es pregué la màxima assistència si pot ésser amb disfres tothom, oh trajo de nit. Esperant éssers correspostos en llurs presències, quedant a vostres reconeguts.

LA JUNTA

Avis important: Per la màxima curadria dels socis i llurs familiars, la junta a contractat uns magnífics autocars que sortiran de la Plaça Catalunya enfront al Banc de Vizcaya a 3/4 de 11 i a les 11 i quart de la nit. Dos socis de la entitat atindran degudament als senyors pasatgers, facilitant-los bitllets. Viatge de tornada a las 3 de la matí. Preu del viatge de ana i torna 2 Ptas.»

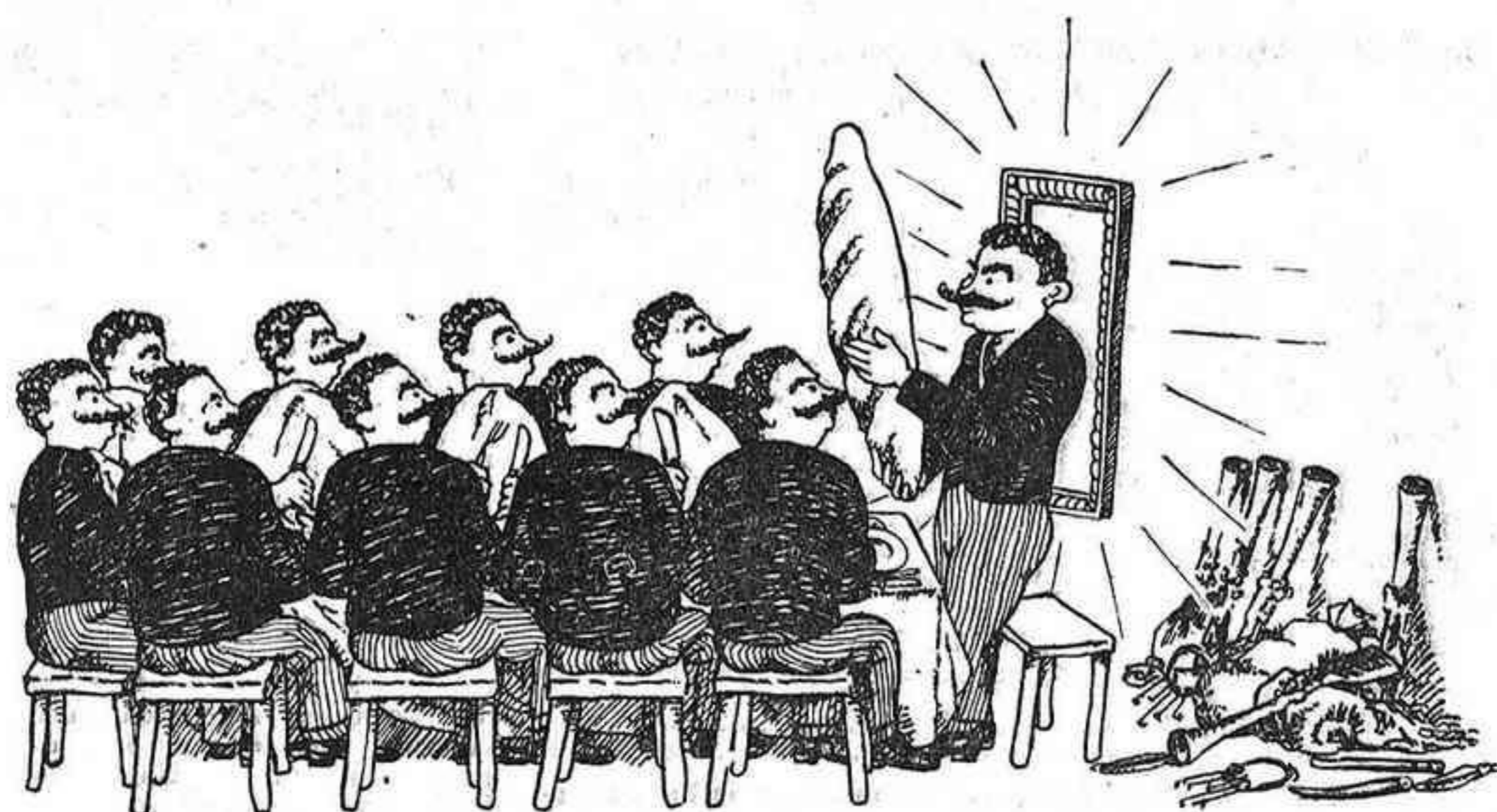
L'entitat «Sbart Magda» està afiliada, no cal dir, a l'Esquerra Republicana.

Bes les mes

Els diaris reben d'un quant temps a aquesta part B. L. M. una mica inquietants. Diu un d'ells:

«El jefe del Depósito de Caballos Sementales de Hospitalet de Llobregat, B. L. M. al señor Director de... (acel el nom del diari), y se complace en manifestarle que se ha hecho cargo de la Jefatura del expresado Depósito, etc., etc., y en donde tiene el honor de ofrecerse oficial y particularmente en cuanto pueda ser de alguna utilidad.»

Un altre: «El Inspector Veterinario del Puerto, saluda al Sr. Director de... y tiene el honor de comunicarle la toma de posesión en el cargo conferido por el Gobierno, esperando ocasión propicia de poderle ser útil.»
I després diran que la premsa no és objecte de totes les consideracions!

Els emilianus de Barcelona han obsequiat amb un banquet a l'Emilianu

CRISI, CRISI, CRISI!

Els senyors Carners, el senyor Carner i d'altres senyors ens en parlen

En tenir notícia el Govern dels preparatius que feia la crisi econòmica, de la que fins ara ens havíem vist lliures, per entrar al nostre país, tinguerem nosaltres notícia que es preparava per privar-li el pas de la frontera i, en cas de no aconseguir-ho; rebre-la com es mereixia.

Però si les nostres sospites eren vehements, calia, per als nostres lectors, transformar-les en realitats, encara que aquestes fossin d'un caràcter una mica més fred i reservat que no pas les sospites i, per aconseguir-ho, ens dirigíem a l'Associació de la Premsa perquè aquesta sollicités de la Companyia de M. S. A. un bitllet gratuït per traslladar-nos a Madrid a veure el senyor Carner.

La resposta de la Companyia de Ferrocarrils, malgrat la crisi que travessa aquest mitjà de transport i que feia esperar que veuria l'aparició d'un viatger amb el més falaguer dels somriures, fou negativa.

La negativa era terminant. No podríem anar a Madrid per veure el ministre d'Hisenda, i no solament el ministre, sinó que ni tan sols ens seria permès de parlar amb el seu secretari, senyor Perucho, ni amb el seu sotssecretari, menys conegut, naturalment. Calia cercar-li un substitut. Pensàrem, naturalment, en el senyor Sunyol i Ciutadania, i l'anàrem a veure.

EL QUE ENS DIU EL SENYOR SUNYOL

El trobarem amabilíssim. Xucla? ens preguntà després d'oferir-nos un seient. I ens presentà un paquetet de sucre amb el lema «Empaquetado especialmente para esta casa.»

—Xucla fi — diguerem tot prenent un terròs.

—Collita pròpia — contestà.

Li exposàrem els nostres desigs.

—Ah?—digué—. Una bona informació. Caram, caram!... Però no li'n puc dir res, ara com ara. Llegeixi dilluns *La Rambla* i me'n dirà alguna cosa.

Calia cercar per un altre cantó si vollem que l'interviu tingüés un cert aire d'originalitat i, essent-nos impossible de veure el senyor Carner ministre de Finances, decidírem anar a veure els altres Carners.

Però ens trobarem que, dels altres dos Carners, en Josep era fora i només quedava en Ribalta. Les mateixes circumstàncies de Reus no haurien pogut indicar millor la personalitat a la qual havíem de dirigir-nos. I, naturalment, ens hi dirigírem.

EL QUE ENS DIU EL SENYOR CARNER-RIBALTA

—No s'ho cregui — ens digué tot seguit li haguérem exposat l'objecte de la nostra visita—. No és la crisi el que ve a casa nostra; és la producció cinematogràfica. Ja veu com l'han mal informat; perquè amb producció cinematogràfica és impossible que hi hagi crisi. Perquè en la producció cinematogràfica hi treballarà tothom: els rics hi faran papers de ric; els pobres, papers de pobre i, a més, hi treballaran tota mena d'obers: pintors, guixaires, paletes, sastres, modistes, escriptors, recaders, pistolers, polícies, fusters, manyans, músics, escenògrafs, sabaters, espardeyers, drapaires, i fins algun fotògraf, algun actor i alguna actriu, i jo mateix a estones

perdudes. I com que tots treballaran durant el dia fent pel·lícules, a la nit aniran a veure-les i fins la crisi dels espectacles quedarà resolta.

—¿I dones, tots aquests rumors que corren?

—Ah, corren rumors? Si és així, potser farà millor d'enterrar-se de què es tracta. I potser i tot que s'afanyés, perquè, tant podrien córrer...

NOVES RECERQUES I NOVES OPINIONS

Sortírem precipitadament de casa el senyor Carner-Ribalta. Podia ésser que tingüés raó en les seves aprensions i començàrem de preguntar a tothom que trobarem. Heus ací el resultat d'aquesta enquesta:

EL SENYOR VENTOSA I CALVELL

—No me conoses! No me conoses! (Com es pot veure, ens trobàvem en un ball de màscaras).

—Què me'n dius de la crisi mundial!

—Té, ja m'ha conegut! Crisi mundial! — digué el nostre interlocutor, naturalment, el senyor Ventosa i Calvell. Mundial! Ja, ja! Mundial! Si no n'hi ha de crisi mundial! Si tot és a conseqüència de la República! Miri jo, afegí traient-se i descargolant una pissarra-persiana. Quan jo era ministre...

Va començar d'escriure números i nosaltres vàrem tocar el dos.

EL QUE ENS DIU UN TAXISTA

Prenguérem un taxi confederat i vachieritzat i, pensant que per enterar-nos de la qüestió havíem de preguntar a tots els estaments, l'emprenguerem.

—Que si hi ha crisi! No s'ho pot afegurar, la que hi ha. Quan t'has fet un tip de treballar per pagar calques, colors únics, guotes, patents, lliures diürns i lliures nocturns, quan t'has barrallat amb tres David camuflats, perquè ara es disfressen de confederats, i creient-te perjudicar un David has perjudicat un company—veieu? Això és una cosa que en Vachier no ho ha entès prou bé—quan has pogut fer-te amb un gratat de propines amb el reglament a la mà, et pren un individu, es fa acompanyar a Pedralbes i et deixa sense un cèntim amb l'exceusa que la indústria de l'atrancament està en crisi.

Compadits de la difícil situació en que el veiem, en baixar, no solament li pagàrem el que marcava el taxímetre, sinó que li donàrem una bona propina.

PARLA UN GROS INDUSTRIAL

Anàrem a veure el senyor Girona, de la casa Girona.

El trobarem plorant.

—Ja ho veu, ens digué. La cosa està perduda. Hauré d'acomodar tres cents obrers perquè em treballen massa. Jo bé prou tinc donades ordres severíssimes als encarregats, però els obrers me la fregeixen com si res: treballen d'anagat!

Ha de pensar que els poques vergonyes em fan, sense que ni la més rigorosa vigilància pugui privar-los-en, sis vagons de ferrocarril complets cada dia! Sis vagons! Ja no sé on posar-los. Miri. I ens ensenyà el seu despatx. Prestatges, llibreries, els calaixos de la seva taula de ministre, dossiers, la paperera, tot estava ple de vagons de ferrocarril de primera, de segona i de tercera.

Ha de pensar que cada mes fem una setmana blava, una de groga i una de verda amb re-

baixes especials, que van del quinze al vint-i-cinc per cent. He fet liquidacions verdat i liquidacions monstruosas, i res. He ofert els vagons amb els bitllets gratuïts d'anada i tornada, i no li ha manera. Fins molts dies, en sortir del despatx, m'ompleno les butxaques de vagons i me'n vaig per la Rambla per veure si en venc algun.

—Però, només fa vagons?

—Només.

—Veu? si fes locomotores potser li aniria millor; almenys podria treure's els vagons del damunt i posar-los en circulació.

—Home... home... Sap que és una idea?

UN «SIN TRABAJO»

—¿Crisi? ¿De qué? Eso son falornias de los burgueses que querrian esclavizarle a uno con el trabajo. Pero no prevalecerán. Se come bien y de arroz en el Bar Bonastre, se bebe bien y cctetera, y se pide limosna sus ocho horas, ni un minuto más, con sus treinta pesetas de jornal... A quien le diga que hay crisis contéstele que es un saboteador de la Republica. Y a esa nadie más que nosotros tiene derecho a echarla para implantar el comunismo libertario.

PER FI PODEM PARLAR AMB EL MINISTRE

—Home, vostè per aquí, senyor ministre?

—Ei, senyor Carner, senyor Carner, el senyor ministre és a Madrid. El senyor Carner ha vingut a fer una escapadeta... però no ho digui, que em comprometria.

—Li prometem no dir-ne res si ens contesta unes preguntes. Crisi?

—Home...!

—Vull dir crisi mundial.

—Ah! Es clar que sí, bastanta, molta, naturalment.

—Però, ací? Diu que ha passat la frontera?

—Sí, l'ha passada—digué amb gest desolat—i ara la tenim en el pressupost.

—I no s'ha fet res?

—Es clar que sí! No heu vist com hem posat en Sanjurjo de director general de Carrerijes?

—I dels duros sevillans, que me'n diu?

—No me'n parli, no me'n parli, que en tinc un que no me'l puc treure de sobre!

La segona invasió de Bèlgica

1914-1932.—La desgraciada nació es veu envaïda.—Les tropes de la C. de J., vencedores

Mentre l'atenció de les nacions europees està concentrada en els fets d'Extrem Orient i a Ginebra, un moviment, que respon en tot i per tot als principis del desarmament, s'ha anat desenvolupant entre les dues nacions: Espanya i Bèlgica.

Estudiem els fets.

UNA MOBILITZACIÓ QUE NO ES PAS UNA GUERRA

Així que la veu de comandament del General dels Jesuïtes es féu sentir, la companyia es concentrà a tota pressa, a quatre de fons, tot numerant-se. Tots tenien un aire marcial i decidit. El moment era greu. Sens dubte, això els donà forces per a donar proves d'una abnegació il·limitada, puix tingueren lloc escenes eternidors. Nens cridant: «Adéu, papà», dones amb les llàgrimes cara avall tractant de retenir-los...

El general passà revista abans d'emprendre l'ofensiva. Tot anava com una seda, cap detall no havia fallat. El moment tràgic havia arribat, sols mancava un crit, el del General, i aquest es féu sentir:

—Avant!

La companyia, com un sol home, empenqué la marxa, i els accents heroics de «Salveu Roma i Espanya, oh! Sagrat Cor de Jesús!» atronaren l'espai.

CAP A LA FRONTERA

Al Pireneu tingueren lloc les primeres escaramusses, de les quals naturalment, sortí vencedora la companyia. La Duana fou assaltada.

Ben aviat, però, començaren les marxexes difícils. Sortosament els mitjans de locomoció de què podia disposar aquell brillant exèrcit permeteren vencer totes les dificultats. Autocars, Pulmans, conduccions interiors, res no va faltar-los.

Per fi, la frontera, l'altra, la nova. Bèlgica!

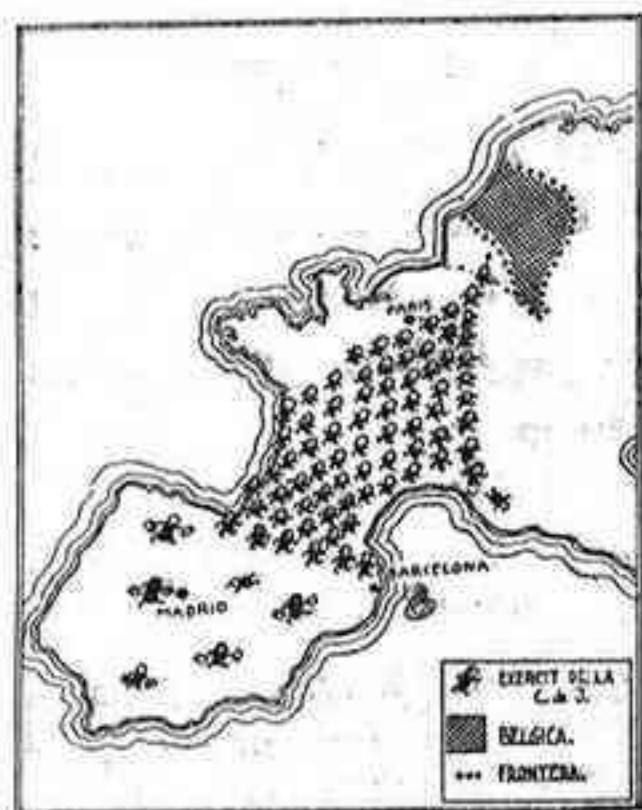
UN PAIS QUE NO S'HO ES PERAVA

L'heroica vivia venturosa. El poble estava absorbt en els seus afers, bevia bona cervesa, menjava bones salsitxes i encara li quedava algun temps per a dedicar-lo a fer l'amor.

ELS PREPARATIUS D'INVASIÓ

El General dels Jesuïtes va reunir tota la companyia. No hi faltava quasi ningú. Un «hermanu», el més beneït, s'havia equivocat de camí, un altre s'havia esgarriat per París, pels voltants de la rue des Martyrs, per fi, un tercer s'havia associat amb un jueu polonès per la venda al major de relíquies de Terra Santa. Per tant, l'efectiu no havia disminuït pas de manera alarmant. Era el moment decisiu i, naturalment, la veu del General es deixà sentir altra vegada.

—«Hermanus»: des del dia de la seva fundació la nostra companyia n'ha passat de crespes a quasi tots els països del món. Hem obtingut grans vic-

tories i la caixa n'és el millor testimoni. És just reconèixer que hem hagut de sofrir també importants desfetes. No ens quedava més que un país per conquistar. És aquest: Bèlgica! Està nou de trinca. La nostra nova creuada ens hi crida. Anem-hi. Encara que sigui per poc temps, haurem aprofitat aquesta ocasió única.

Un cop dit això, els «hermanus» es posaren en peu de combat, mans juntes i els rosaris a punt... i passaren la frontera.

Es així com, per segona vegada, Bèlgica ha estat envaïda.

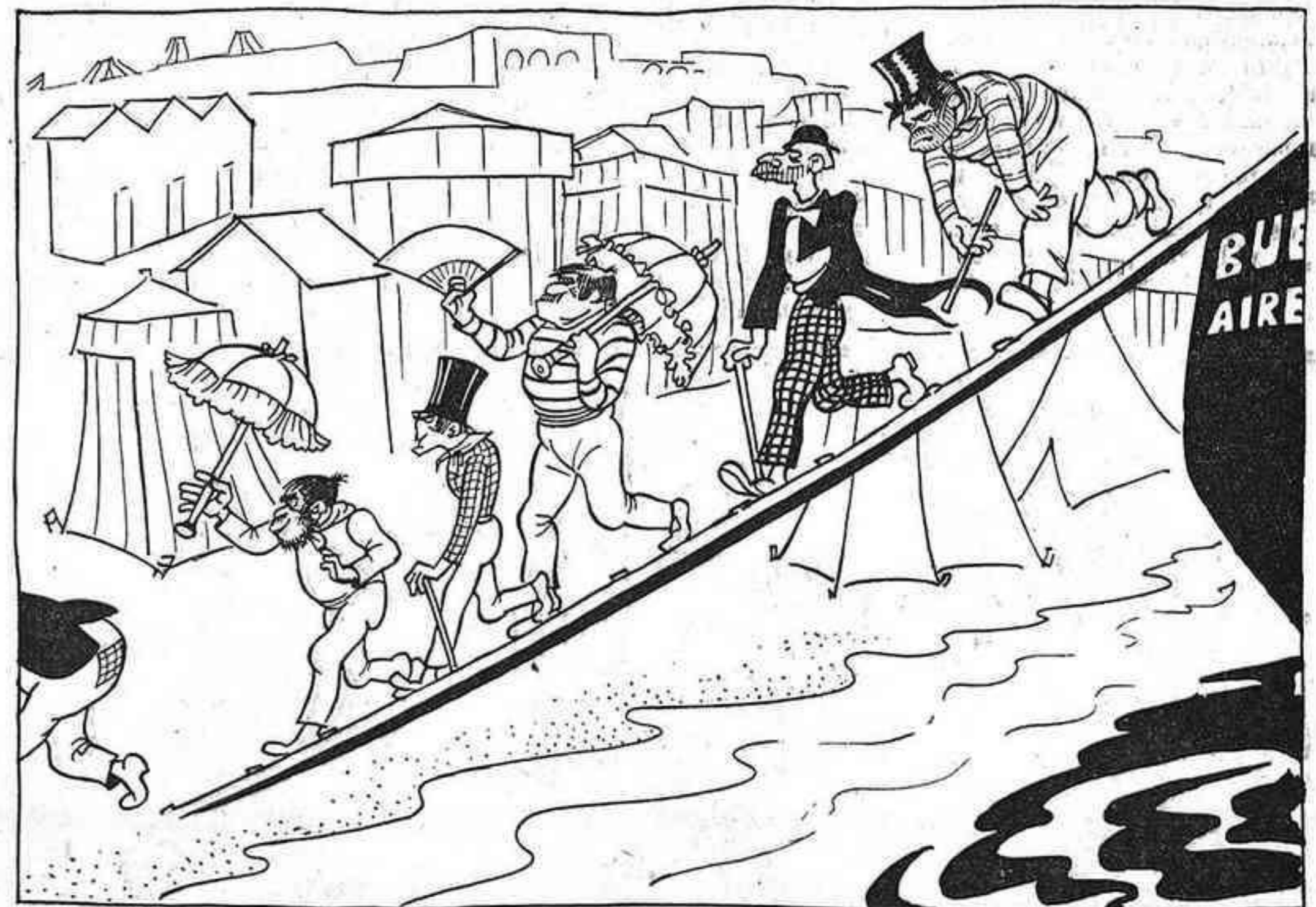
A. M. D. G.

Allò del tren de Mollet a Caldes

Ha sorprès en general a tothom la notícia que el dia que ens hagin donat l'Estatut, l'Estat concedirà a la Generalitat la plena i nua propietat del tren de Mollet a Caldes de Montbui. Com diem, la notícia ha sorprès perquè tanta esplendidesa forçosament ens havia de commoure.

Però val la pena d'explicar que el tren de Mollet a Caldes fa una pila de setmanes que no rutlla degut a què els automòbils li feien una competència tan gran, anaven més de pressa, donaven millor servei, oferien més comoditats, acostumaven a no encallar-se, eren més puntuals, etc., etc... que el pobre tren va acabar no portant cap viatger, cosa que equival a dir que hi perdien tants diners com hi posaven. En l'actualitat les vies estan rovellades, el material fa angúnia, i com que els automòbils de passatgers i els camions que transporten càrrega, segueixen donant millor servei, el tren de Mollet a Caldes gaudeix d'unes simpaties extraordinàries entre els habitants de tots els pobles del trajecte, cosa que fa preveure que l'exploació de la línia constituirà un èxit sense precedents.

Hi ha expectació per veure de quina manera seran repartits els càrrecs el dia que se n'encarregui la Generalitat. De moment, sembla que el senyor Josep A. (Ah!) Trabal ha sollicitat dues places de guardà-agulles i una de neteja-vies.

PER LA SALUT DEL POBBLE

A precés de l'Esquerra Catalana els deportats són desembarcats a Caldes.

MOLT

Teatre Romea i
d'«El Be Negre»

«EL CRIT DEL CAR-
RER», melodrama ame-
ricà traduït directament
del castellà, per J. M.^a
Planes.

ACTE PRIMER

(L'escena passa a sis o set
llocs a la vegada).

SR. DAVÍ (al telèfon).—Podria
posar-me en comunicació amb
el senyor Cabré?

SR. ALBERIC (al telèfon).—Po-
sím comunicació amb el senyor
Amorós.

SR. CABRÉ (al telèfon).—Vol-
dria parlar amb el senyor Daví.

SRA. VILA (al telèfon).—Al
marit set tres quatre.

SR. GIMBERNAT (al telèfon).—
Al dos dos sis dos.

(Quan tots tenen les respecti-
ves comunicacions, cau el telé-
fon. La telefonista surt a sa-
ludar).

ACTE SEGON

(L'escena es desenrotlla als
mateixos llocs de l'acte anterior
i uns quants més, encara).

SR. CABRÉ.—Aquest diari no
va ni amb rodes. Cal cercar un
fet sensacional.

SR. DAVÍ.—I si féssim apa-
llissar en Manuel Brunet?

SR. CABRÉ.—Es un truc mas-
sa vell.

SR. DAVÍ.—Aleshores...

SR. CABRÉ.—I si telefonés-
sim, per variar?

SR. DAVÍ.—Telefonem. (Al
telèfon). Posím comunicació
amb la senyora Vila.

SRA. VILA (al telèfon).—No
puc telefonar perquè m'acabo
de suicidar per culpa de vostès.

SR. DAVÍ (al telèfon).—Doncs
posím comunicació amb el se-
nyor Gimbernat.

SR. GIMBERNAT (al telèfon).—
Tampoc puc telefonar perquè
també m'acabo de suicidar per
culpa de vostès.

SR. DAVÍ.—Si que l'hem feta
bona! ¿què diantre farem al ter-
cer acte si els dos protagonistes
es maten al segon?

SR. CABRÉ.—No s'amoini.
Telefonarem.

(Telefonem. Telé).

TERCER ACTE

EL TELEFON (salta de la taula
i parla als actors).—Els devinc
que si pretenen seguir abusant
de mi, s'equivoquen. El públic
ha pagat per veure'ls telefonar.

ELS ACTORS.—Ara sí que ens
ha mort!

EL TRADUCTOR.—Encara no,
Si la comèdia no agradés, ja
miraríem de matar-ne un pa-
rell més.

EL PÚBLIC.—No cal, no cal!
SR. DAVÍ.—Doncs bé: visca
la moral! Visca la decència!
Visquen els bons! Morin els dol-
lents!

(Entusiasme indescriptible...
i telé).

El distingit intel·lectual i
ferru propagandista senyor Lluís
Capdevila té per estrenar una
nova obra que portarà per títol
«El mal fill», més ben dit: no
el portarà, perquè després del
que anem a escriure, dubtem
que el senyor Lluís Capdevila
no consideri oportú canviar-lo.

L'esmentada obra és original
del dibuixant Bas Bofill, el
qual, de tant temps que fa que
la va deixar a en Lluís Capde-
vila perquè la llegís, gairebé ja
no es recorda que sigui seva.

En canvi, en Capdevila, ho-
me de conviccions més arrera-
des, sembla que ja està conven-
gut que «El mal fill» és fill
seu.

Sota el títol suggestiu de *La
fiesta nacional del 11 de febre-
ro en el Teatro Nuevo*, l'empres-
a d'aquest teatre va enviar als
diaris una gasetilla suplicada
que començava així:

*Hoy jueves Fiesta Nacional
en conmemoración del cincuenta
y nueve aniversario de la
proclamación de la primera Re-
pública Española, la Empresa
de este Teatro ha confeccionado
dos soberbios carteles Por la
tarde el cartel lo formarán cin-
co hermosos actos, «El país de
los tontos», formidable creación
cómica de Mercedes García, Te-
resita Planas, etc.*

Ens fa l'efecte que el senyor
Moles considerarà que aquesta
broma pesada cau de ple din-
tre la llei de Defensa de la Re-
pública.

La senyora Maria Lluïsa Ro-
dríguez i el seu marit, el senyor
Francesc Madrid, embarcaran
dintre pocs dies cap a Buenos
Aires en companyia de la com-
panyia Rivera-De Rosas.

La senyora Rodríguez va con-
tractada per suplir a la senyora
Matilde Rivera, quan aquesta
estigué malalta.

En canvi, sembla que el se-
nyor Madrid no va contractat
per suplir al senyor De Rosas,
encara que aquest estigui mal-
lat.

En Jaume Borràs no ha ac-
ceptat el sou de quinze duros
diaris que li oferien per anar
de primer actor en la tournée
de *Los pistoleros* perquè, segons
ell diu, té pendent una contracte
per anar al Metropolitan de
Nova York... a fer teatre cata-
là!

—Com pots comprendre —
confia a les amistats — el plat
fort me'l guardaré pel final.
Vull dir la Terra Baixa.

Com sigui que algú li fes no-
tar que era molt aventurat
menysprear quinze duros diaris
per aquest fantàstic contracte de
Nova York, en Jaumet inter-
rompé:

—Ja hi han hagut paperots
per entre mig i no vull que
m'enganyin per incompliment
de contracte. Jo estic fíncat,
saps?, i si després se'm tira-
ven damunt de les casetes de
La Torrassa, què?

Per cert, que la tournée de
Los pistoleros començarà per
Manresa, Súria, Cardona, Ber-
ga i Sallent.

Les forces vives del Cardoner
i del Llobregat ja tornen a tre-
molar.

La reconstruc- ció de Xapei

Xang-Hai, 4. — Tenim uns
quans dies de treva mentre du-
ren les obres de reconstrucció
de Xapei. Mentrestant els ja-
ponesos han enviat un penúltim
ultimatum a Xang-Kai-Xec
per veure si es decideix d'una
vegada a fer la guerra, i una
comunicació a la S. de les N.
posant de relleu les dificultats
que troba l'alt comandament
japonès per fer la guerra tot
sol, cosa que impossibilita tot
intent d'arbitratge per més ben
intencionat que fos. S'espera
d'un any a l'altre una severa a-
monestació de la S. de les N.
al Govern xinès per usar pro-
cediments no previstos en cap
tractat.

Sembla que si la Xina persis-
teix en aquesta actitud la So-
cietat de les Nacions està deci-
dida a rentar-se les mans. —
Enviat especial.

EL TAXISTA NO-VACHIERITZAT VA A TREURE LA PATENT

— Déu vos guard! No és aquí que estan en període revolu-
cionari?

L'actitud de l'Esquerra davant (és a dir, darrera) les deportacions

Ha causat el més excellent
efecte a tot el país l'acord de
l'Esquerra Republicana de Cata-
lunya que el senyor Lluís
Companys comunicà divendres
(abstinença de carn) al cap del
Govern en forma d'una enèrgi-
ca, decidida i ben ponderada
nota. Calia que el nostre partit
precisés d'una vegada la seva
posició democràtica i humanità-
ria davant dels abusos del po-
der constituït, que, pel sol fet
d'ésser constituït ha de tenir
enfront d'ell tots els veritables
esperits revolucionaris que por-
ten la República el 14 d'abril
perquè hi havia monarquia,
però que estan disposats, i cal-
dir-ho d'una vegada per totes,
a portar el que sigui, per tal
que sigui alguna cosa que no
tinguem.

Però en una nota breu, con-
tinent i peremptòria, no era
pas possible d'especificar les
raons d'una conducta que, per
bé que clara i transparent, po-
dia semblar a esperits d'un es-
querrisme mal cimentat confu-
s i opac.

Es per això que hem dema-
nat el concurs del senyor Com-
panys, i gràcies a ell podem
exposar la nostra posició en un
català que, si no és tan per-
fecte com voldríem, podem ga-
rantir-ne l'absència de gallicis-
mes inútils i confusionaris.

—El motiu—ens diu el cap
de la minoria catalana—és ben
clar. Diversos sectors havien
demanat a la cambra simple-
ment «que el «Buenos Aires»
no arribés al seu destí». ¿Què
volia dir això? L'Esquerra Re-
publicana de Catalunya no po-
dia suportar la idea que el Go-
vern de la República, de la
que tant hem patit per por-
tar-la i per la qual tant ens
ajudarem els nostres germans
que viatgen en el «Buenos Ai-
res» amb llur prudència i cir-
cumspecció quan l'aixecament
de Jaca, es prengué al peu de
la lletra aquelles insinuacions,
més filles d'una mala i com-
prensible preparació literària,
que no pas d'una mala inten-
ció, que l'esquerrisme dels pe-
tionaris descartava.

Per això nosaltres precisàvem
més; per això nosaltres denun-
ciàvem la insalubritat del ter-
ritori de Bata i demanàvem per
als deportats un lloc proper,
qualsevol, això ja ho diria la
Geografia, de clima sa i recon-
fortant, que, en reparar les for-
ces dels nostres germans, tal
volta equivocats, ofuscats pel
desgast d'un llarg període re-
volucionari, els preparés per a
completar d'una manera defini-
tiva l'obra de la justícia social.

—Però, és que així...
—Evidentment. No es pot
admetre de cap de les maneres
que la República sigui pertor-
bada per un seguit d'intentones
infructuoses. Nosaltres hem dit
sempre que volíem anar cap a

La S. de les N. amonesta el go- vern xinès

Ginebra, 7. — El Consell de
la S. de les N. ha tramés una
enèrgica amonestació al Govern
xinès invitant-lo a prendre una
posició ben definida de guerra
o pau, ja que sols en el primer
cas es poden entaular negocia-
cions de pau i en el segon de-
clarar la guerra.

Amb l'actitud equívoca del
Govern del Kuomintang, la So-
cietat de les Nacions es veu
impossibilitada d'obrar. — *Ha-
vas.*

Correspondència

Baldwin. — Salut i perseve-
rància.

Nitram. — Arribà tard. Un
altre dia serà!

Ros. — Una mica manso.
¿Direu que hem publicat coses
pitjors? Tindríeu raó.

Anneta. — Sempre ho hem
vist així.

El senyor de Nuremberg. —
Això que El Be travessi les
fronteres, té, ens emociona.

El Noi Gran. — S'aprofitarà
la idea. A propòsit: ens teniu
molt abandonats!

Clarcatàl. — ¿Que si cobrem
d'en Cambó? Què més vol-
dríem!

Un grup de la FAI. — ¿Al-
la vegada? Mateu-nos, però no
ens feu patir més.

Ex-alumne de Geografia. —
Gràcies per la informació, pe-
rò... quina lletreta, fill meu!

Alumnes aparelladors de l'E.
S. A. — Si sou servits! Va en
aquest número.

Un federal. — ¿Ho sou de
tota la vida?

Ramonet. — És dolent, però
és l'avantatge d'ésser llarg.

Puig. — Qualsevol diria que
teniu ganes de viatjar en el
«Buenos Aires».

Pilareta. — Quines coses te-
niu les noies d'avui en dia!

Plàcid. — L'edat no ens ho
permet.

«Billy the Kid», ignorem per
quò, seguint el bon costum, no
ha estat traduït el títol d'aquest
film per «Guillermo el Niño»,
és un j. llicula de gangsters de
l'Oest que fan al Capítol. Gui-
llermito és un xicot molt bon
noi que té a aparentment per
mal cap. N'hi fan una de molt
grossa i jura per tots els seus
amics que no deixarà viu cap
dels seus enemics, i compleix
la prometença, ja que de tot el
film no queda amb vida gaire-
bé ningú més que ell i el di-
rector, que és en King Vidor
i ha tingut la precaució de po-
sar-se darrera l'aparell.

Es distreta i agradable per-
què en sortiu uns quants anys
més joves.

Al Kursaal fan una cosa que
en diuen «Incendio de la Ope-
ra», que tothom es pensa que
es tracta de l'Òpera de París
i resulta que és el Teatre Talia
que el cremen perquè la prime-
ra actriu es reconcilià amb el
primer actor, que és un xim-
ple que no sap fer més que
planxes. Sembla que els enca-
nalls que cremen són autèntics.
És una exclusiva l'èbrer i Blay,
però no en feu cas; un tropeç-
on qualquiera lo da en la vi-
ta...

No ens cansarem de pregun-
tar quan ens serà donada «L'Ò-
pera de quat' sons». ¿Es pot-
rà?

EL BOMBARDEIG DE XAPEI

Xang-Hai, 5. — Finalment
ha pogut ésser reprès el bom-
bardeig de Xapei! Al barr xinès
de Xang-Hai es celebren
amb aquest motiu grans festes,
principalment enterraments.

Els japonesos, però, no estan
pas gaire tranquils perquè sospi-
ten que hi ha una maniobra
del govern xinès. En efecte: és
anormal el nombre de xinesos
que moren i tot fa suposar que
es tracta d'una estratagemà
per exhaurir les municions de
l'exèrcit japonès mentre l'exèr-
cit xinès està a l'espectativa.
Amb aquest motiu l'almirall ja-
ponès ha dirigit una crida an-
goixosa al Consell de la Socie-
tat de les Nacions i mentre
s'espera la resposta ha ordenat
a sis oficials que fessin haraki-
ri per compensar les baixes xi-
neses. La situació de les forces
japoneses sembla insostenible;
avui es deia que els mariners
de l'esquadra proposaven de so-
ta mà la compra de municions
a sobre preu als mariners de
les esquadres europees que han
anat a veure de prop el què és
una guerra. Aquests, però, de-
cebutos, demanen que els tomin
els diners i no volen saber res
amb el negoci. Sembla que la
Societat de Nacions serà requi-
rida perquè hi posi ordre. Hom
es pregunta què passarà.—
Enviat especial.

ser que Cinaes té por? Com que
a Nuremberg els hitlerians in-
terromperen les representacions
i la Cinaes no vol ofendre nin-
gu, ni els hitlerians de Nurem-
berg, perquè aneu a saber si
n'hi ha algun a Barcelona...

Mirador torna a fer sessions
especials. També en fan els
«Amics del cinema». També és
capaç de fer-ne la Cinaes...

Aviat no hi haurà més ses-
sions especials que les que no
siguin especialment especials.
Més val així?
Més val així.

«El secretario de Madam» és
un film que no estaria mala-
ment si no fos que a Barcelo-
na l'hem hagut de veure amb
un altre final que no és el de
la versió original.

Fa l'efecte que ja comencem
a ésser una mica massa gran-
dets perquè les empreses es cre-
guin obligades a portar-nos pel
camí del bé.

Es diu que a instàncies del
senyor Companys, delegat del
Govern a l'Exposició, serà des-
tituït el senyor Joaquim Mun-
taner del càrrec de secretari que
ocupa des dels temps de la pri-
mera dictadura; quan era la mà
dreta del senyor Foronda.

El senyor Joaquim Mun-
taner, durant aquests dies de
fred, ha cremat a la salaman-
dra de casa seva totes les in-
formacions que tenia del temps
dels atemptats diaris quan ell
era corresponsal d'El Sol, de
Madrid.

La Humanitat empenirà una
gran campanya pròximament
contra les exclusives dels trans-
ports per carretera. Menarà la
campanya el diputat a Corts
Grau Jassans, amb una sèrie
d'articles violentíssims contra
l'empresa Alsina-Graells.

El senyor Melcior Font ha
demanat un altre bitllet per no
anar a Madrid.

Els bisbes espanyols es ne-
guen a acceptar les esglésies
que han hagut d'abandonar els
jesuïtes.

En Josep M. Samblancat
s'ha barallat amb el senyor Va-
chier per qüestions de gelosia.

El senyor Casanelles ha en-
viat una calorosa felicitació al
senyor Carner per l'encert que
ha tingut en augmentar les con-
tribucions.

El senyor Jové i Sarroca ha
après de dir guillotina i testi-
moni. Les nostres més sinceres
felicitacions.

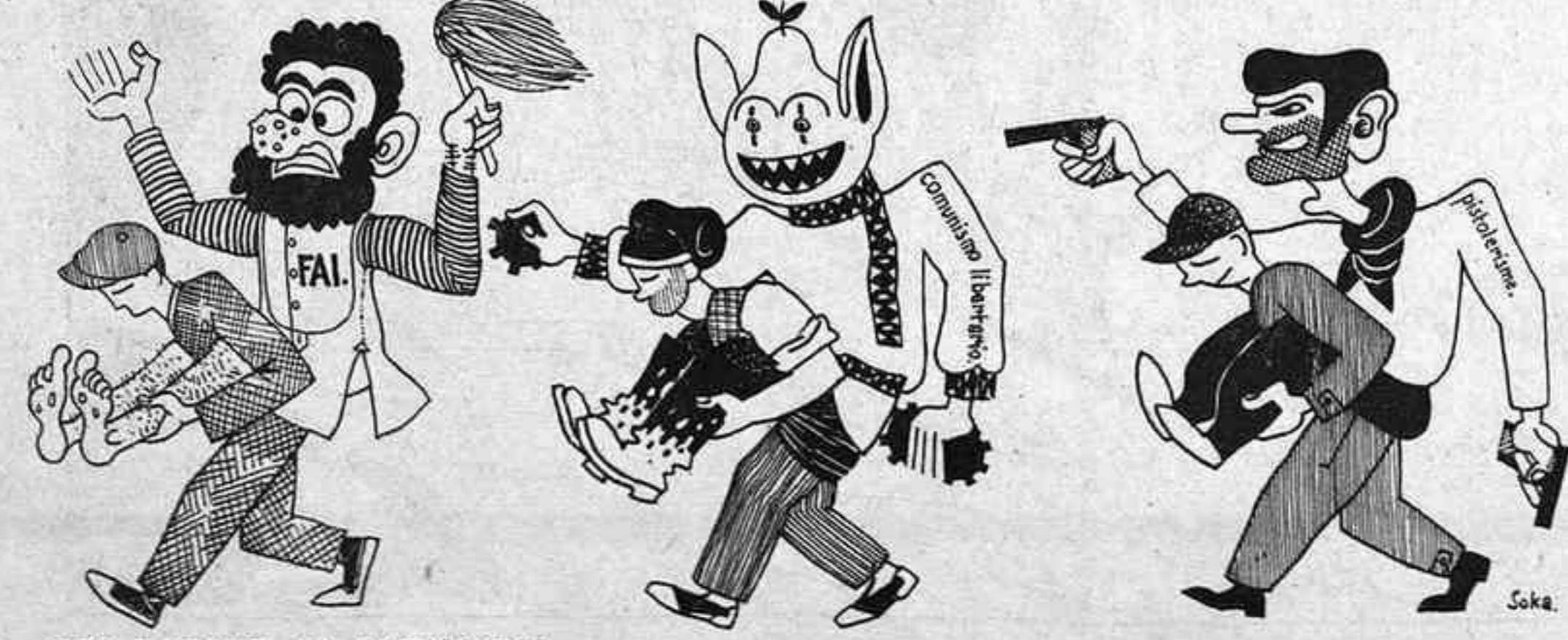
Ahir varen ésser vistos els
senyors Sagarra i Vachier par-
tant-se un xurro.

Per a demostrar que l'expul-
sió dels jesuïtes seria nefasta
per a la joventut, ahir el senyor
Civera i Sormaní ja renegava
com un oriol, i no pas precisa-
ment Anguera de Sojo.

TEMPS DE PERDICIÓ

—Ha vist quina Quaresma! Oh! A veïam si ens haurem de
reunir clandestinament per menjar peix.

DEL PASSAT (?) CARNAVAL

Els mascarons que ja estem cansats de veure